

taller de nous creadors

Text > RICARD SAYERAS QUERA (Figueres, 1961) és comerciant i va debutar als *fanzines* *17600 Figueres* i *Empordà Funeral*. Ha col·laborat a la revista *Empordà Federal*, al periòdic *Hora Nova*, al diari *El Punt* i als suplementes *Presència* i *La Coma*. El 2016 va publicar un conte dins l'antologia de gènere negre *Un malson*.

Últimes voluntats

Van contactar amb el servei de mediació funerària de l'ajuntament perquè estaven desesperats. Per a ells, era la darrera esperança per recuperar la tranquil·litat a la llar familiar.

Aprofitant que marxaven de vacances per Setmana Santa, una tècnica municipal es va presentar a casa dels Llandrich Conesa per mirar de solucionar el tema. La Roser la va posar al corrent de la mala temporada que els estava fent passar el sogre. L'afer havia començat com una rebequeria. Trencava coses o empenyava els veïns. Però ara ja passava de taca d'oli, perquè estava a punt d'afectar l'economia familiar. No content d'haver-los esguerrat tots els intents de vendre el pis, quan van provar el lloguer turístic es va dedicar a atemorir i fer fugir comes ajudeu-me tots els clients.

La dona va trobar el senyor Llandrich a la seva habitació, mirant per la finestra com la jove i el fill carregaven l'equipatge al cotxe i marxaven carrer enllà.

—Quatre dies sense la bruixa i el calçasses —va dir a tall de benvinguda—. No me'n sé avenir. I vostè, què hi pinta en aquest sainet?

—Vinc a ajudar-los, a vostè i a la seva família, a trobar una sortida a aquest embolic.

—Família, diu? Fa temps que no els considero pas així aquest parell de necis aprofitats. Quan va morir la Lourdes, la meva muller, que al cel sia, em van començar a fer la guitza. M'havia convertit en l'únic entrebanc entre l'herència i la seva mesquina ambició. Ara em toca a mi fer-los la punyeta, i m'ho passo molt bé. De fet, no tinc res més a fer en aquest món.

—Hauria de pensar a descansar, que ja li toca.

—Ja m'agradaria, però no puc. La Roser n'és la culpable. No li ho ha explicat pas, senyora? Per cert, com es diu vostè?

—Matilde. Matilde Canyet.

—De jove, vaig ballar molt amb una Matilde. Era modista. Doncs, com li deia, la meva missió és recordar-li a aquella cap de setrill el que va fer. Fins a l'eternitat. Miri, a les últimes voluntats, tant la Lourdes com jo vam deixar escrit que volíem ser enterrats junts. Quan vaig morir, el Nadal passat, en comptes de posar-me a la

cripta familiar, la jove em va fer incinerar i després va llençar les cendres al mar. Es va empescar la falòrnia que jo li ho havia demanat al llit de mort. Mentidera! Per això m'he convertit en una ànima en pena.

—Han consultat el cas amb algú abans que nosaltres?

—Els dos sòmines han visitat tots els espiritistes, ocultistes, xamans i entabanadors de la comarca. Tots han coincidit a dir que, per deslliurar-se de mi, han de poder enterrar-ne una part meva. I com que em van convertir en adob per a algues, bona nit i tapa't.

La mediadora va restar en silenci, barrinant una sortida per a aquell cas. Feia molt de temps que no tenia entre mans un fantasma clàssic, i dubtava. La licantropia s'havia convertit, per reiteració de successos, en la seva especialitat.

Mentre rumiava, es va quedar bocabadada amb les iridescències que es formaven en el cos esprimatxat del senyor Llandrich gràcies a la llum que entrava per la finestra.

—Encara conserva objectes personals?

—Als dalts d'aquest armari n'hi hauria d'haver.

Amb la cura d'un arqueòleg, la dona va anar traient capses i buidant-ne el contingut al damunt del llit, fins que en una d'elles va aparèixer un potet de vidre.

—Són seves aquestes dents?

—I tant. Són les de llet. La meva mare les va guardar i la Lourdes ho conservava tot. No recordava que fossin aquí.

—Hem trobat el desllorigador del cas.

Es van dirigir amb pas viu cap al cementiri. El senyor Llandrich va indicar a la seva acompanyant on estava ubicat el sepulcre familiar. Amb l'ajut d'un operari, van retirar la làpida, van dipositar l'envàs a dins i van tornar a tancar.

—Com que no puc fer-li un petó a cada galta, m'agradaria agrair-li el favor que ens ha fet, a la Lourdes i a mi, d'alguna manera.

—Si a l'altre món troba el meu marit, que es deia Blai Ros, digui-li, si us plau, que ja l'he perdonat.

—Ja hi pot comptar.

El senyor Llandrich va picar l'ullet a la dona i es va esvaïr com la boira d'un matí de maig.

Dibuix > ANNA PLANELLA VIDAL té divuit anys i estudia segon de batxillerat científic. Dibuixa des de sempre, quan té temps lliure per fer-ho. És estudiant de primer de dibuix a l'Escola Municipal d'Art (La Mercè) de Girona.